

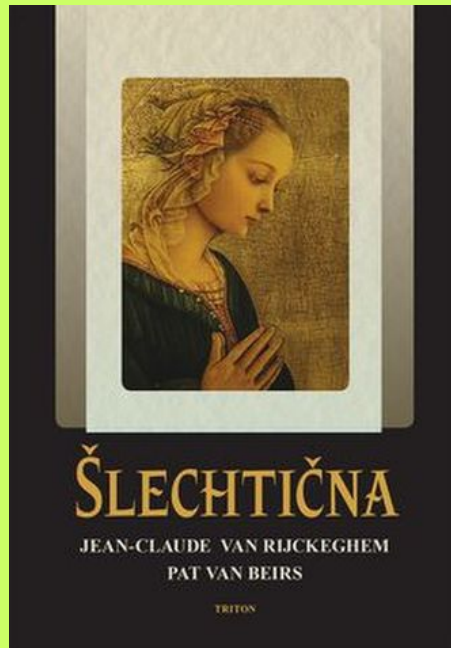
DOPORUČENÍ NA DOBRÉ ČTENÍ

ŠLECHTIČNA / RIJCKEGHEM, JEAN-CLAUDE VAN; BEIRS, PAT VAN

Ráda bych Vám představila další knihu. Tentokrát se jedná o téma historické. Pointa nepříliš složitá, ale knížka velmi čtivá. Až po přečtení jsem zjistila, že hlavní postava Margareta je skutečná historická osobnost Markéta III. Flanderská a navíc kniha je určena dospívající mládeži. Což ji ale na kvalitě neubralo.

Margaretě je 14 let a je velmi podobná svému otci, který je však zklamaný, že mu žena neporodila žádného syna. Markéta ale není obyčejné děvče. Je tvrdohlavá, samostatná, emancipovaná a vzdorovitá. Umí jezdit na koni a velmi dobře šermovat. Myslím, že teenagerům bude velmi sympatická Na pozadí tohoto příběhu nás autoři seznámí s poměry středověkých Flander. Se strachy a radostmi středověkých obyvatel, se zvyky a obyčeji a s některými historickými skutečnostmi. I v tom vidím přínos této oddychové knihy.

(autor: Eva Zadražilová, půjčovna pro dospělé)

„ZABIJAČKA“ startuje 3. 4.

Úniková hra v knihovně.

„ZABIJAČKA“ V KNIHOVNĚ

Ráda bych Vás, milí čtenáři, pozvala na únikovou hru do naší knihovny. Jako první testovací skupina jsme ji vyzkoušeli 14.3. Začala opatrným mapováním vymezeného prostoru, kde jsme byli nemilosrdně uvězněni. Pomalé tempo nabíralo na rychlosti a to už se éterem nesly první výkřiky, rady, nápady a smích.

Nejdůležitější indicie přišla 10 minut před koncem, a pak už to šlo ráz naráz. Jenže to už začal hrát hlavní úlohu stres, přeci jen bylo pár minut do konce. Zvládli jsme to ale, i když s odřenými ušima a malým pošouchnutím.

Byl to neskutečný zážitek plný emocí a radosti. Byla to skupinová práce a vůbec nezáleželo na dosaženém vzdělání účastníků. Záleželo především na postřehu, dobrém zraku, spolupráci a schopnosti vidět souvislosti.

Moc bych chtěla poděkovat kolegyním Jitce Tiché, Andree Bockové a Evě Vodičkové, které pro Vás tuto hru připravily. Z mála udělaly hodně a připravily pro nás i velice milé překvapení nakonec. Pevně věřím, že podobné únikovky se v našich prostorách dočkají i děti. Myslím, že by byly vděčnými hráči. A kdo si hraje nezlobí...

Vaše knihovnice a knihovníci – testovací

HUMOR V KNIHOVNĚ

mezi regály

29/2018
zdarma

11. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE KRAJSKÉ KNIHOVNY

V sobotu 24. února 2018 proběhlo v sále Krajské knihovny Karlovy Vary slavnostní vyhlášení výsledků 11. ročníku Literární soutěže, do nějž se loni zapojilo rekordních 52 amatérských spisovatelů z celé České republiky. To je nejvyšší počet za poslední 4 roky.

Slavnostního odpoledne proběhlo za účasti patronky 11. ročníku soutěže mladé nadějně spisovatelky tvořící pod pseudonymem Anna Bolavá. Ta za svůj první román „Do tmy“ získala prestižní literární ocenění Magnesia Litera. Z jejího nového románu „Ke dnu“ bylo vybráno motto 11. ročníku literární soutěže, podle nějž měli amatérští literáti napsat svou soutěžní povídku. „Ta mohla motto obsahovat nebo se od jeho poselství pouze odvíjet,“ uvedl ředitel knihovny Vratislav Emler.

Motto: „Jsem to pořád já. Dokážu vnímat a cítit a rozplakat se, jsem to já!“

Jak již bylo řečeno, bylo do soutěže odesláno 52 povídek od autorů z celé ČR. Jedna povídka musela být bohužel vyřazena, protože stejný text byl v soutěži již v roce 2012. Když říkáme, že povídky přišly z celé republiky, je potřeba uvést, že 10 z nich bylo z našeho Karlovarského kraje a pět autorů bylo přímo z Karlových Varů. Nejvzdálenějším místem, odkud povídka do soutěže dorazila, byl Třinec. Povídky přišly také z Prahy, Mikulova, Děčína, Plzně, Českých Budějovic, Kroměříže, Starých Splavů nebo Nových Mitořovic a Písku. Několik povídek přišlo také z dalších míst Moravskoslezského kraje jako je Havířov, Frýdek Místek, Orlová nebo Karviná. I letos byla porotou udělena Cena poroty. Cena poroty byla zavedena před třemi lety, jelikož se pravidelně stávalo, že porota složená z knihovníků, pracovníků v kultuře a vysokoškolských studentů, měla většinou jiného favorita na hlavní cenu než patronka či patronka soutěže. Letos poprvé byl názor poroty i patronky stejný. Proto Cenu poroty i Hlavní cenu 11. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary získal pan Miroslav Rezek ze Starých Splavů.

Ten ke svému skvělému úspěchu řekl: „Moje literární pokusy byly vždycky určeny mé ženě, neodvažoval jsem se jít s nimi na trh. Je to škoda či ne? Nevím. Ať to posoudí jiní. Píšu, protože mě to pořád baví.“

Jeho vítěznou povídku s netradičním názvem „Pankreate, jenž jsi na nebesích“ naprosto fenomenálním způsobem interpretovala na slavnostním odpoledni knihovnice z Lokte paní Marcela Hadravová, čímž ještě znásobila zážitek přítomných z vítězné povídky.

VÍTĚZOVÉ 11. ROČNÍKU LIS

- 1. místo:** Miroslav Rezek, povídka Pankreate, jenž jsi na nebesích
- 2. místo:** Zuzana Vorlíková, povídka Svatá dvojice
- 3. místo:** Lucie Zdráhalová, povídka Na celý život

Na dalších místech se umístily Zuzana Vorlíková s povídkou „Svatá dvojice“ na 2. místě a loňská vítězka Lucie Zdráhalová s povídkou „Na celý život“ na 3. místě. Povídky všech 10 finalistů 11. ročníku soutěže byly zveřejněny v Almanachu soutěže, který je pro zájemce k dispozici v Informačním středisku krajské knihovny ve Dvorech i na Pobožce Lidické. „Vítězné práce si budou moci zájemci přečíst také v dalším čísle knihovnického občasníku Mezi regály, které vyjde v průběhu měsíce března a bude k dispozici zdarma ve všech odděleních krajské knihovny,“ doplnil ředitel Emler.

Pro úplnost je třeba dodat, že na příjemném odpoledni, ve kterém byli ocenění nejlepší amatérští literáti pro rok 2017, měla podíl také karlovarská folk acoustic kapela Pološero pod vedením Martina Hrušky. Ta doprovázela svou původní tvorbou celé odpoledne a postarala se o dotvoření příjemné a uvolněné atmosféry slavnostního odpoledne.

Partnery soutěže byly Vodárny a kanalizace Karlovy Vary a Knihkupectví Beta Dobruška. ...pokračování na str. 2

STATISTIKA

- Celkem přišlo **52** povídek.
- Z Karlovarského kraje přišlo **10** povídek, z toho **5** z K. Varů.
- U **16** povídek nebylo označeno místo, kde jejich autor žije.
- Nejvzdálenější místo, odkud přišla povídka, je Třinec.
- Povídky přišly také z Prahy, Mikulova, Děčína, Plzně a Českých Budějovic Kroměříže, Starých Splavů nebo Nových Mitořovic a Písku.
- Průměrný věk přispěvatelů je **28** let.
- Nejmladšímu autorovi je **15** let (žena) a nejstaršímu **69** (muž).
- Ženy poslaly **38** povídek, muži **13** povídek.
- Průměrný věk žen-autorek je **24** let.
- Průměrný věk mužů-autorů je **40** let.
- 1** povídka byla vyřazena, protože byla již do soutěže stejná povídka zaslána dříve.

OTÁZKA VOLBY

Všechno je otázkou volby.

V Literární soutěži Krajské knihovny jako ve všem ostatním. Je dobře, že ze strany účastníků padla volba poslat svou povídku právě do naší soutěže (děkujeme!). Je dobře, že tato volba proběhla dvaapadesátkrát (pětiletý rekord pokořen!). A je dobře, že v drtivé většině případů se jednalo o příspěvky zajímavé a poutavé (přinejmenším v konkrétních detailech).

Žánrově jako by se oproti minulým létům vytratil humor; v některých případech ho nahradila ironie, ale mnohem častěji dramatické či tragikomické útvary vytlačily ty humorné a anekdotické. A možná vlivem zadaného inspiračního citátu, ale spíše vlivem toho, co se děje kolem nás a v nás, byly některé z nich skutečně, patronka soutěže promine, bolavé; temné a drsné v tématech i zpracování. Z tohoto hlediska je almanach, který držíte v rukou, nejen přehlídkou toho nejlepšího, co se v jedenáctém ročníku soutěže urodilo, ale také reprezentativním vzorkem témat, rezonujících s tím, co se děje tady a teď, s tím, čím žijeme.

V jednotlivých příbězích narazíte na hrdiny kontroverzní či alespoň nestandardní ve vypjatých situacích, v nichž se musí rozhodnout, musí zvolit, často jen menší zlo. Od těch, které dohání jejich minulost (třeba v povídce Falešná hvězda), přes ty, kteří bojují s těžkými životními podmínkami a okolnostmi (Pankreas, jenž jsí na nebesích) nebo naopak nebojují s vlastní zaslepeností (Svatá dvojice) po ty, kteří se vyrovnávají se svou sexualitou (Na celý život), stářím (Splněný sen), nemocí (Anna) a vinou (Cigaretový kouř).

Silnou emoci vzbuzuje proměna vojáka v osmašedesátém roce („Nepředělají mě!“) nebo kolektivní hlas ve válečných konfliktech napříč dvacátým stoletím (Odjezdy). A několikrát se v roli vypravěče nebo alespoň komentátora objevilo zvíře (kromě obligátních psů a koťátek krysa v Hranici)... Rovněž čas je v povídkách důležitý, kromě historického zasazení i jeho vnímání a pokusy o jeho zprostředkování; pro zajímavost, v několika povídkách současných, byť nevybraných, potvrdily svou pověst nejdepresivnějšího období roku Vánoce.

Ano, všechno je otázkou volby.

Porota měla těžkou práci; muži volili mezi nejlepší jiné povídky než ženy, ty starší zaujaly jiné než ty mladší a v každém případě volbu podmiňovaly rozdílné životní zkušenosti, osobnostní naladění, osobní literární preference. Nakonec uspěli (byli zvoleni) především ti autoři, kteří dokázali soustředěně a napínavě odvyprávět příběh, věděli, co chtějí říci a (v těch nejlepších případech) nebáli se metafor a složitějších vyprávěcích postupů.

Kdybych nevěděla, kolikátý ročník Literární soutěže Krajské knihovny probíhá v roce 2017, tipovala bych třináctku, právě pro onu převládající drsnost, temnotu a bolavost. Místo třináctky však stojí v záhlaví uplynulého ročníku dvě jedničky – a jsou na místě: zejména pro množství tvůrčí práce, která byla pro jeho naplnění odvedena – a pro inspirativnost a potěšení z četby. Děkuji.

Petra Richter Kohutová 27. 1. 2018

Z REGIONÁLNÍ KNIHOVNY

VLASTIVĚDNÉ NAKLADATELSTVÍ JOS. R. VILÍMKA & R. KOTILÍNKA V KRASLICÍCH

Něco pro regionální patrioty a milovníky regionálních dějin. Ve fondu regionální literatury jsem narazila na několik sešitů s označením **Edice regionální historie – Ozvěny historie**.

Jednalo se o tyto tituly:

- **Kotilínek, Roman: Kraslice za Velké války, aneb, Daleko od zákopů 1914-1918 (2014)**
- **Meinl, Stanislav- Kotilínek, Roman: Kraslické jaro 1945, aneb, Vyšla hvězda bílá (215)**
- **Meinl, Stanislav: "Otec Krušnohoří" Richard Dotzauer, aneb, Jedna velká kariéra (2016)**
- **Koutný, Robert-Meisel, Thorald-Tyller, Rudolf: Pozor, přijíždí vlak!, aneb, Historie Kraslické dráhy (2016)**

Co tyto publikace mají společného? Je to nakladatel. Tím bych vás chtěla upozornit na regionální nakladatelství. **Vlastivědné nakladatelství Jos. R. Vilímka & R. Kotilínka** je v Kraslicích. Tímto pojmenováním kraslický nakladatel odkazuje na jedno z nejslavnějších vydavatelství přelomu 19. a 20. století, které v roce

1884 založil český publicista Josef Richard Vilímek. Nyní se na tradici známého pražského nakladatelství rozhodl navázat Roman Kotilínek, a to spojením svého jména se jménem věhlasného vydavatele.

„Edice regionální historie je zaměřená na publikování sešitů, které vedou čtenáře k poznávání naší minulosti. Nakladatelství pak také slouží všem, kdo pomýšlejí na vydání svých literárních prací. Může se jednat o vlastivědné, naučné a jinak krásné tisky,“ prohlašuje s úsměvem Roman Kotilínek.

(autor: Gerda Lorenzová, regionální knihovna)

SMUTNÁ ZPRÁVA Z LITERÁRNÍHO SVĚTA

22. ledna 2018 odešla do literárního nebe

Ursula Kroeber Le Guinová

Americká spisovatelka.

autorka ságy Zeměmoří, románu Levá ruka tmy a dalších skvělých knih.

(* 21.října 1929, Berkeley, Kalifornie)

I když psala romány, poezii, knížky pro děti a eseje, nejznámější jsou její romány a povídky z oblasti science fiction a fantasy.

Je považována za jednu z nejlepších spisovatelek fantasy.

Je držitelkou několik literárních cen: **Hugo, Nebula** a také **Gandalf Grand Master** v 1979 a **Damon Knight Memorial Grand Master Award** v roce 2003.

Známa je propracovaností svých děl a svými sondami do oblastí taoismu, anarchismu, feminismu, psychologie a sociologie.

LÓGR

Tak je tě dvacet, Lógře, chlapecu.

Dělej už se sebou něco!

Kavárna u Platóna, pověstná dvakrát přefiltrovaným lógrem. Jaro roku 2010. Sedíme v rohu se Štefanem Segim, tehdy spolužákem a kolegou z časopisu LitENky. „Měli bysme si udělat vlastní časopis, Marku,“ říká. Souhlasím. Líbil by se mu název Čokoláda, jenže něco takového už existuje. Prý by to mělo být na jeden list papíru velikosti A4, oboustranně, černobíle. Punkanarchie. Navrhuju název Smetana do kávy, ale hned škrtnám. Pak se zadívám na dno svého turka a mám to. „Lógr. Dno, ale vlastně původce veškerý chuti a je to krátký a úderný“. A tak vznikl **Lógr**. Časopis s příběhem.

Marek Dobrý - úvodní slova k výročnímu dvacátému vydání časopisu

Jak už bylo zmíněno v úvodu, nulté číslo **Lógru** vyšlo v roce 2010 a dodnes vychází čtyřikrát ročně.

Úplně první výtisk byl barevný. Autoři však zjistili, že vydávání je dost nákladné a tak druhé číslo již bylo černobíle. Později následovaly další úpravy. Časopis zmenšil formát, od sedmého čísla má barevnou obálku a více stran. Dnes je v barevné grafické úpravě opět celý. Jak řekl jeden z redaktorů „cílem proměny bylo, aby časopis fungoval nejen jako spotřební materiál pro rychlé přečtení a vyhození, ale aby stálo za to ho vlastnit“. Snahou autorů je, aby články byly vtipné, chytré a svižné. A především, aby byly čtivé a srozumitelné i pro nás obyčejné čtenáře a milovníky literatury. Řekla bych, že se to povedlo.

Při každém dalším vydání se vždy koná „Lógr night“, křest nového čísla, který je provázen přednáškami pozvaných hostů a také hudbou. Je to jeden ze způsobů, jak časopis propagovat, protože není podporován žádnými dotacemi nebo příspěvky. Jeho vydavatelé jsou takoví nadšenci, že si část nákladů stále hradí sami. Informace o časopisu lze najít také na webových stránkách, facebooku, i Twitteru a lze ho koupit i v PDF verzi.

Obsahem **Lógru** jsou recenze, rozhovory, reportáže a seriály o mladé české poezii. Velký prostor je věnován i komiksu. V jednom z čísel jsem narazila na článek o dějinách mangy. Také hodnocení i ukázky komiksů starších i těch současných.

Že je časopis pro čtenáře všeho věku, ukazuje například recenze na autobiografii Johna Cleese „No, nic...“, vzpomínka pro milovníky Monty Pythonů. V dalším z čísel je téměř celé vydání věnováno dílům Joa Nesboho (pomůcku ke skloňování autorova jména jsem našla v uvedeném čísle, recenzentka myslela na všechno) a jeho hrdinovi Harry Holem. A mnoho a mnoho dalších příspěvků. Chtěla jsem vypíchnout ještě více témat jako ochutnávku, ale jak jsem otevírala a pročetla další čísla, tak jsem najednou zjistila, že bych chtěla zmínit ještě tuhle recenzi a tamtu taky a tenhle článek stojí za zmínku.... Zkrátka, přijďte si do knihovny pro **Lógr** a uvidíte sami.

(Autor: Martina Tesařová – čítárna)

Studentka knihovnici:
„PROSÍM PIKOVOU DÁMU OD EVŽENA ONĚGINA.“

DOPORUČENÍ NA DOBRÉ ČTENÍ ... A DIVADLO

Karlovarské Divadlo Dagmar připravilo scénické čtení knihy irského autora **Colma Tóibína „Mariina závěť“**. Jedná se o příběh Panny Marie, jak jej nevypráví Bible. Marie se rozhodne vyprávět svou vlastní verzi o Kristově utrpení a o svém osobním smutku.

Hlavní roli „Marie“ svěřila režisérka divadelního přestavení Hana Franková Marcela Hadravové, ředitelce Městské knihovny v Lokti, která se své role zhostila skvěle. Na jevišti můžeme vidět najednou 30 až 33 žen (počet se na každém představení liší) a mezi nimi i naše tři kolegyně z knihovny – Táňu Pačískovou, Míšu Čáповou a Báru Čihařovou!

Mezi ženami účinkuje i sestra-boromejka Angelika Pintířová, která vyšla v loňském roce kniha rozhovorů „Padá mi to z nebe.“ Odpovídá zde mimo jiné i na otázky: Jak může přežít řeholnice v past'áku? Jak se ošetřuje prezident? Jak hovořit o víře v dnešní době? Jaké to bylo, vstoupit za komunistů do tajné řehole? Může řeholní sestra sledovat MS v hokeji, pít pivo a být aktivní na Facebooku? Nebo dokonce mít v rozhlase svůj pořad a kamarády mezi předními sportovci?

Představení rozhodně stojí za zhlédnutí, a rozhodně stojí za to, přečíst si obě tyto knihy!

Gabriela Pelcová

nůž. Plivne na brousek a krouživými pohyby ho brousí. Solingenská ocel se v šedivém blátíčku víc a víc leskne, až je nakonec nůž ostrý jak břitva na kuří oka. Nevydržím se na to dívat, stačilo mi to vidět jednou, kdysi, i když to bylo něco docela jiného, jen běh obyčejného života, ve kterém má svoje místo i smrt. Babička králíka obložila snítkami šalvěje a přidala kousek špeku a já pak dostala na talíř přední nožičku, protože jsem byla ze všech nejmenší. Ale nejradši jsem měla ledvinku, cucala jsem ji jak bonbón, než jsem ji snědla. Děda za oběd vždycky poděkoval a já i bez vysvětlování věděla, že neděkuje jenom babičce, ale i tomu zabitému tvorovi. Že děkuje smrti za život. Je to už strašně dávno, ale jako by to bylo včera.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Když jsem ho viděla poprvé, smál se. Jeho pohled sliboval věci, o nichž jsem do té doby neměla ani tušení. Můj svět, to byla zahrada, ale za plaňkovým plotem patřilo všechno jemu. Natrhla jsem si sukni, když jsem přelézala, a bylo mi to jedno. Vzduch jinak voněl a já přestala být malou holkou. Naším jsem o něm neřekla, protože toho kluka neměl nikdo rád. Až potom, kdy si vesnice přestala jen šeptat, že jsem nějaká jiná. Když začali nahlas mluvit o panchartovi. Nechápala jsem, o čem mluví. Nepotřebovala jsem tomu rozumět. Jak je komu líbo, hádat se s nikým nebudu. Nechte si svoje úžasné životy, mně ten můj stačí.

„Proč sis nevzala mě?“ zeptal se mě na svatbě jeho starší bratr.

Protože jsi přišel pozdě.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Zůstala rána, kterou nezhojil ani čas. Celé roky se jeden druhého dotýkáme jenom pohledem. Švagrová mě stejně nemá ráda.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Co se pak mohlo pokazit, taky se pokazilo. Určitě je to moje vina, něco dělám špatně, jen nevím co. Přece není pravda, co říkají lidé, že jsem slepá. V práci je prý samá legrace, ale doma jako kakabus. Jak jen může, uteče do lesa dělat dřevo. Sám to nevnímá, ale já vidím, jak se pomalu mění v dubový špalek.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Nejdu pěšky, ani za vozem, ale sedím na kolotoči, který se nedá zastavit. Čím rychleji létám, tím víc se mi celá vesnice směje. Všechny je nenávídím. Bože můj, odpusť jim, protože i já jim odpouštím. Kdo ale odpustí mně?

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Jednoho dne zase zapnul pilu a ošklivě si pořezal pravou ruku. Palec visel na kousku kůže, tak ho utrhnul. Obalený hrubými pilinami zůstal ležet na desce cirkulárky, ale druhý den tam nebyl. Buď ho odnesla kočka, nebo snad anděl. Ten, co ho měl hlídat, a neuhlídal.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

„Jsem mrzák,“ řekl, když se vrátil ze špitálu. Uklidňovala jsem ho, že se nemusí bát, že spolu to zvládneme. Jenže potom řekl ta hrozná

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

slova, že to já jsem ho zmrzačila. Hodně to bolelo. On ale musel trpět ještě víc.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Po dlouhé době jsem vešla do kostela a sedla si do poslední lavice, abych byla sama. Nechtějte vědět, jakými slovy jsem se modlila, ale jen potichu, aby mě nikdo neslyšel. Do kostí mi vlezla zima, smíchaná se zatuchlinou trouchnivějících soch. Úleva nepřišla. Jen poznání, že tíhu života už pořád ponesu sama.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Ruka se hojila dlouho.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Když potom sáhnul po noži, utekla jsem na půdu. Šel ven a zabil králíka. Viděla jsem, jak ho svléká z kůže, jeden řez do něho, druhý do vlastní ruky. V botách od krve donesl v kýblu maso do kuchyně. Posolil ho, zasypal cibulí a bylinkami a dal ho péct. Celá kuchyně voněla, ale mně nějak přešla chuť. Byla to zbytečná smrt. Byla to moje vina.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Nakonec doktora přesvědčil, aby ho pustil do práce. Mezi chlapy. Brzy se ke mně doneslo, že pije. Stále častěji měl skleněné oči; a nebylo to z radosti. Co jiného jsem mohla dělat, než ho omlouvat? Zrasovanou ruku asi doktoři dobře nevyčistili a nějaká infekce mu teď otravuje krev. Jiné vysvětlení není. Cítím přece jeho bolest.

Zase vzal do ruky sekeru a já zdřevěněla. Jinak by mě váha polen zabila. Letokruhy přibývaly, a časem si člověk zvykne. Musí.

Nemoc se nezeptala, jestli může. Prostě přišla a pak zase odešla. Ta mrcha ho vzala s sebou. Slíbila, že tam ho nebude nic bolet, ale já jí to nevěřím.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Vím, co je bolest, mohla bych o ní přednášet. „Dokážu vnímat a cítit a rozplakat se, jsem to já! Jsem to pořád já.“ Teprve teď jsem to já.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Nepřišla jsem ke zpovědi, jenom chci znát pravdu. Vy ji přece musíte znát, pane faráři. Řekněte mi, kde byl celou tu dobu Bůh? Existuje vůbec?“

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Na to jsem se ho chtěla zeptat, ale nezeptala. Jenom jsem objednala obřad v kostele s pohřbem do hlíny. Pomodleme se.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice2.MÍSTO

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

VILMA: René tu teď zrovna není. Ale nebude to dlouho trvat a sedne si vedle mě. Dočasně to zvládnu i sama. Zním Reného dost dobře, a i když ho nějakou dobu nevidím, pořád si ho dokážu vybavit do nejmenšího detailu – jeho gesta a výrazy, souměrnost jeho tváře, oříškové oči lemované výraznými řasami. A to jak se jeho oblíčejí zkreslí, když se k němu přiblížím na pár centimetrů a nepřestanu se dívat. René je tak se mnou vlastně pořád. Vím, jak se bude tvářit, až mě bude jednou žádat o ruku. Sebejistě. Tak je mu to vlastní. A taky jak se mu na tváři objeví směsice údivu a nadšení, až mu jednou řeknu, že už nebudeme jen dva. Pozoruju z okna kuchyně, jak každé ráno vodí do školky naše děti. Pohybuje se trochu pomaleji, aby mu potomstvo stačilo. Z jeho pohybů vždycky čiší klid a ve svém okolí šíří takový nevysvětlitelný pocit bezpečí. Proto je mi s ním tak dobře. Potkat Reného byl přesně ten zvrat, po kterém víte, že už nemusíte hledat nic dalšího. Že nikdo další v sobě nemá takovou dávku magnetismu, který vás nutí přestěhovat si všechnen svůj hmotný majetek, srdce i představy o budoucnosti do jeho náruče a vystavět v ní váš společný obýván, proti kterému působí jakýkoliv vnější svět jako neutěšená, bídná pustina.

Zuzana Vorlíková, Svatá dvojice

Dodělávám poslední úpravy svého zevnějšku. I já právo být jednou za čas trochu marnivá. První dojem po dvou měsících je přece jen důležitý a v kavárně Slavia už určitě položili cedulku rezervace na náš stůl. Nemím to ale zase přehnat, aby si nemyslel, že jsem se změnila v nafintěnou fiflenu. Nebo že mi na něm záleží až příliš. Musím působit trochu ležérně, jako kdyby o nic nešlo. O nic přece taky nejde. Nebo jo? Růžové nebo červené nehty? Kterou z těch barev by se raději nechal laskat? Červené si určitě všimne, ale není až moc laciná? Vyzývavá? Agresivní? Nesmí se mě začít bát. Růžová zavání fiflenou. Sáhnu raděj pro fialovou - to bude jistá karta. Během půlhodinky stihnu ještě letmo poklidit byt. Ustlat postel a ponožky naházet do skříně, kdyby se to vyvinulo do té míry, kdy už kavárna neposkytuje dostatečnou intimitu. Člověk nikdy neví. Nenechám si ujít šanci kvůli rozházeným ponožkám. Tady jde přece dost možná o osud. Kalhoty nechám přes židli a na stole hrnek s nedopitým čajem. To bude působit autenticky. Nesmí to vypadat, že jsem s přesunem do bytu počítala a cíleně tu šušovala. Ještě by si pomyslel, že mám na takové scénáře už trénink. Nevinná slečinka, která na něj celou tu dobu, co si běhal po světě, úslužně čekala v celibátu - to bude lepší obrázek. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných chvil, kdy mám pocit, že mi svět ještě patří a v budoucnosti snad leží něco lepšího než v časech minulých. U divadla jsem o deset minut dřív. Tohle se mi stane pokaždý. Nedokážu prostě natěšeně čekat doma, a tak jsem pak všude moc brzo. Mizím nenápadně do vedlejší ulice, kde budu chvíli přetápávat jako ten blbec, aby mě z kavárny nebylo vidět. Zamykám dveře na dva západy a mířím na tramvaj. Jedna z těch skrovných ch